

та на турските цигани преди 10-15 години е съществувало нещо подобно на Мешаре, но тази роля се изпълнявала само от един човек. Този човек се наричал „акълдаане“, т.е. човек, който дава акъл, съветва хората и решава различни спорни въпроси между съпрузи, семейства и родове. Той не е избран като членовете на Мешерето, а се е самоналагал в обособения квартал чрез своите успешни съвети, справедливост и авторитет в махалата (Колев 2000: 30,35-38,41, 53-58,60).

Във всяка циганска махала е налице традиционния авторитет на бащата на семейството. Това е възрастен мъж с много синове, който чрез сватосване разширява своето влияние не само в целия квартал, а и в други населени места. Така се превръща в лидер на силна родова мрежа (Пампоров 2006: 127).

„Карабайракови голям джинс сме. Само по мъжка част в квартала („Лозенец“, Стара Загора – б.а.), Дъбово, Свобода, Раднево, Гълъбово, Димитровград над 300 души сме. Целият род ни слушат. Уважават ни. Като искат да направят нещо, питат ни. Има го авторитета. То авторите-тът много трудно може да се събира, обаче много лесно да се загуби.

Нейният (на жената) авторитет - чрез мене. Не искаме да има разправии, да се карат. Някои наши комшии като се карат, ние влизаме да ги умиряваме. Казвам си: „Семейна работа“. Ама не мога да трая, влизам. Ние много бързо се месим. Тя първа отива, аз по-назад отивам. Аз не отивам да се бия, ходя така, по човешки да се разберам. Трябва да ги поведеш тия хора. Викам им: „Не е хубаво да се карате, да се биете“. Иначе „Хайде, убий го!“ – става друго.

Баща ми също беше такъв. Голям авторитет беше. 60-80 човека група ръководеше той, тука по сватбите. Щото като се правеха сватби – като водеше хорото, той го водеше... Добър беше. Уважаваха го хората. Целият квартал го уважаваше” (м., р. 1957 г.).

В същото време „в махалата действа „страшен закон”: в ход влизат шушукания и лавина от клевети...” Проявява се и една ...типична “циганска черта”: да се чернят един друг, да се клеветят, после да забравят това и - ако мине номерът - да сипят отново хвалби и клетви за вяност към същия този, когото вече са оклеветили..” (Колев 2003: 18, 74).

Циганската жена, макар и с известни условности, също е запазила *свое пространство в общността*. Това е т.нар. лонджа - регистрираната засега само сред софийските цигани специфична организация за икономическа взаимопомощ. Лонджата (еснафско сдружение) има своите ко-